

L'ALT EMPORDÀ *joan ferrerós*

Satisfactori | Al Palau del Vent, entrada d'estiu rica en esdeveniments. Deu estar de moda que certes institucions facin reunions itinerants. La Fundació Príncep de Girona en va fer una a Figueres que va representar un caos important: talls de circulació, de carrers, això que en diuen «seguretat»... Ara ha estat el Barça, més gratificant i amb menys enrenou, que s'ha reunit a Figueres per celebrar junta al Museu del Joguet. Roses —Rosa (Josep M. Joan Rosa) inclòs— i flors: samarretes per a l'alcalde i el director del Museu, i dinar al xinès del corriol de les Bruixes, restaurant oriental propietat de la família de Dídac Lee, figuerenc, empresari, gestor i directiu d'allò que és més que un club. Visita al Museu i admiració de la joguina estada, de qui? Sí: d'en Guardiola! Rossell n'hi va deixar una de seva que es diu «*subbuteo*» (ho he hagut de buscar al Google).

«Triangle patrimonial». Compleix els requisits indispensables: universalitat, excepcionalitat i autenticitat. Per això el Triangle Dalinià ha demanat la condició de Patrimoni de la Humanitat. El museu de Figueres, la casa de Portlligat i el castell de Púbol poden ser-ne considerats el juliol del 2014 per

la Unesco. Abans, una comissió internacional d'experts vindrà a l'Empordà per avaluar la candidatura trinitària. Desitgem que no passi com amb Empúries, que es va quedar pel camí.

I serem «municipi turístic», és a dir, Figueres esdevindrà un *24/7 shopping*.

Pírric | Figueres, per carretera i per ferrocarril, ha estat la porta d'entrada i sortida de la Península, de Catalunya i de la Mediterrània occidental. El tragí de gent per la capital de l'Empordà ha estat sempre important, estiu i hivern, de dia i de nit. Per aquesta raó, com recorda Josep Pla, Figueres al segle XIX ja tenia hotels i restaurants —i la Torre basca, llegendaria casa de barrets— de categoria, dels que només es veien a París o Barcelona. I bé, a principi del segle XXI, si voleu anar en tren de Barcelona a Figueres, el darrer és a... un quart de nou del vespre, l'hora de les gallines. Impossible sopar, acudir a un espectacle, etc., a la capital i poder tornar a casa plàcidament en tren. Ara, en un rar símptoma de racionalitat, el tren de les 20.15 sortirà a les 20.45, i un altre que sortia a les 21.15 i que moria a Girona, sortirà a les 21.45 i arribarà fins a Figueres. Es guanya una hora i mitja, però seguim sense la possibilitat d'espectacle i de sopar.

Nefand | Quan creus que ja s'acaba, torna a començar, deia —cantava— Raimon. Què han fet, o què no han fet els socialistes —del PP ja no cal ni demanar-s'ho— durant els anys González i

Zapatero perquè guàrdies civils joves en un camí empordanès vexin, humiliïn, entrebanquin per gust, escorcollin de males maneres un ciutadà només perquè els parla en català? Aquesta vegada l'excusa era un «control d'armes i de drogues». Dos casos a la comarca —l'altre fou a Espolla— en pocs mesos... del 2012!

La consellera aventura —és a dir, si tot va bé— que la flamant presó de Figueres obrirà l'any que ve. Acabada el 2011, dos anys buida, 108 milions d'euros de construcció i un milió d'ídem al mes de manteniment. 750 reclusos hauran d'esperar per fruit de les llegendàries instal·lacions i serveis, inimaginables per a la majoria de contribuents, és a dir, per als que, a més de no delinquir, ho paguen.

EL BAIX EMPORDÀ *gerard prohías*

Sona el corn de Can Mario | L'estiu ha rostit el bosc. I els matins i vespres humits podreixen la fullaraca resseca. El bosc s'olora, i en els alzinars s'hi manté una temperatura constant durant tot el dia. Una temperatura que ens guareix i arredossa. Fa bonic de veure els suros, pelats just abans de començar la calor de l'estiu. Si passes

>> Col·lecció de baldufes al Museu del Joguet de Catalunya (Figueres).

